Korsaren

Imod Socialdemokratiet — for Socialismen.

Dette Blad ejes af dem som skriver det.

Nr. 5

15de Marts 1907

Næste Nummer af Korsaren kommer paa Tirsdag Morgen. — Pris pr. Nr. 5 Øre. Avertissementer 15, 20, 25 Øre.

Nr. 3 er udsolgt til Forhandlere og faas nu kun i enkelte løse Numre.

Ud- og Indbetalinger hver Fredag fra 4 til 5.

Bemærk: Korsaren faas i alle Kiosker samt paa Banegaardene.

Korsaren trykkes og ekspederes fra Nørrevold 78, Telefon 2088.

Redaktøren træffes daglig mellem 4 og 5.

Militarisme
og
Anti-militarisme

—o—

Krig er i vore dage kun en kamp om økonomiske interesser, landene imellem.

Lad os være enige om at de unge arbejdere som udgjør grosset af en armé, ingen interesse har i en saadan kamp — det er nærmest de besiddende klassers interesser der staar paa spil, og det er ogsaa dem der beslutter krig.

Men lad os heller ikke glemme, at selvfølgelig blir arbejdsforholdene i landet bedre hvis de besiddende klassers interesser sejrer, end om de efter et nederlag maa opgives, og indirekte har altsaa arbejderne faktisk interesse af sejren.

Arbejderne i de forskellige lande er nemlig i vore dage konkurrenter ligesaameget som de besiddende klasser — og konkurrence er intet andet end slagsmaal.

Saalænge arbejderne ikke forstaar at det er den rene idioti at konkurrere med hinanden, saa lad dem i guds navn slaas; det er ligesaa godt at dø paa slagmarken som at halvsulte et langt liv igjennem, og vi bryder os derfor ikke om at opfordre arbejderne til ikke at gaa i krig, selv om altsaa krigen bestemmes af overklassens interesser.

Men naturligvis, naar værnepligtige arbejdere udkommanderes imod deres kammerater, imod deres egne fædre og brødre, som under en strejke kjæmper for den arbejdende befolknings interesser, imod overklassen — da er jo vanviddels grænse naaet. Og den værnepligtige arbejder der ikke er et komplet fæ, vil da nok huske, at kommanderes der fyr, saa er det ham selv og ikke kommandanten der bestemmer i hvilken Retning kuglen skal sendes.

Og alligevel, — selv denne sidste del af det antimilitaristiske program er til syvende og sidst noget lapperi. Strejker og lønkampe fører nemlig i virkeligheden til ingen ting. Skal vi komme bort fra de forbandede forhold der nødvendiggjør militarismen, maa massen af mennesker bringes til at forstaa at økonomisk talt er alles interesse én og den samme, og at kun gjennem den sociale revolution kan denne alles fælles interesse bringes frem til sejr. Paa at udbrede denne forstaaelse bør vi derfor anvende al vor agitatoriske kraft. Thi naar den forstaaelse er trængt igjennem i de bredere lag, saa er revolutionen der.

Korsaren har altsaa ikke nogen særlig interesse af den antimilitaristiske agitation.

En helt anden sag er det, at de mennesker som virkelig tillægger en særlig antimilitaristisk agitation nogen betydning, de maa dog ihvert fald faa lov til at sige sin mening helt ud. Naar 13 ungsocialister, bare fordi de offentlig har udtalt sin mening, dømmes som oprørere, da har dermed samfundet erklæret de 13 krig; og hadde de 13 og deres meningsfæller optaget den krigshandske der saaledes bleb dem tilkastet, da vilde konsekvensen ha været en bombe hos dommeren — eller hos Alberti, som er den der egentlig har erklæret krigen.

I dette land behøver man imidlertid ikke at være ræd for bomber, det ved Alberti ligesaa godt som vi andre.

Men naar ungsocialisterne istedenfor at ta kampen op, rolig lar de 13 putte i hullet, da er det jo slet ikke til at forstaa, at de gidder fortsætte med det antimilitaristiske lapperi — at de ikke isteden samler sig som én mand og med hele sin agitatoriske kraft kaster sig over den store egentlige opgave: at forberede sindene for selve den sociale Revolution.

Hans Jæger.

Vi vil —

—0—

III

Generalstrejken

—

Den ikke-socialistiske Fagforeningsbevægelse, som Politikerne har faaet os ind paa her hjemme, er en evig Kamp for at holde Lønnen oppe, for at rulle Stenen op ad Bjerget, hver Gang den er trillet ned. For Øjeblikket optager Fagforeningerne Medlemmer af alle politiske Partier, og følgelig rokker de ikke ved selve Lønsystemet. Den Sten lader de ligge.

Systemet rokkes kun gennem en Fagforeningsbevægelse, der har den socialistiske Produktionsform til Maal og den sociale Revolution, Generalstrejken, til aaben Port ind i dette nye Land.

Generalstrejken er ikke en Nægtelse af at ville arbejde; den er en Nægtelse af at ville arbejde for Lønsystemet, for Kapitalismen. Den forlanger Socialismen, som nu kun er nogle festlige Valghurraer, gjort til Virkelighed. Paa den Dag vil Arbejderne raabe til alle Rigsdagsparlamentarikerne som J. K. Lauridsen raabte til de Moderate: Sidder I her endnu, I Sturke, Guds Langmodighed er stor!

Ved Politikernes lange Herredømme over Arbejderpressen er det socialistiske Samfund bleven omtrent hvad det indre Afrika var for tredive Aar siden. Ingen har faaet Lov til at betræde dette mørke Fastland: Socialismen. Rigsdagsstræberne har holdt deres Folk langs Kysten, og navnlig har de gennet dem bort fra de store Floder, som skulde føre os fremad. Derfor har de ogsaa altid modsat sig Generalstrejken. Den har helst ikke maattet nævnes, og højest er den bleven en Frase, afleveret langt borte paa en udenlandsk Kongres, om at de danske Arbejdere staar parate til at modtage den sociale Revolution, ærbødigst P. Knudsen.

Arbejderne har absolut ingen Ting parat. De har lært at organisere sig til Valg, de har ikke lært at organisere sig til Revolution.

Politikernes stadige Kopiering af Bourgeoisiet og Arbejdernes stadige Rolle som Vælgere virker fordummende. Alle gaar op i at være „gode Demokrater“, Kapitalisterne bliver efterhaanden ogsaa Demokrater, nemlig naar de opdager at der ingen Risiko er ved det, men at det tværtimod giver gode Renter. Ja i Social-Demokraten har gamle Wiinblad skrevet — oh Elendighedernes Elendighed! — at det var ikke nok at være Socialist, man skulde ogsaa være Demokrat. Ikke nok at være Socialist, — det er som saa man for sig et kæmpemæssigt Skilt med Paaskriften: Adgang forbudt for Socialister! Hunde maa ikke medtages. Demokrater fri Entre, Børn og Soldater det halve.

Nej, Arbejderne kender ikke noget til Generalstrejken, de kender heller ikke noget til den socialistiske Organisation. Man holder deres Tanker ved Lønkampen, og man jager dem ind i en Mængde kooperative Foretagender, som virker med alt det, Socialismen vil afskaffe, med Kapital, Løn og Førere. Nogle af disse Foretagender, saasom Margarinefabriken, er gaaede under i Pengekrak, andre er bleven til store Familieforetagender for de Herrer Politikere; men til et er de lige gode alle sammen: de holder Arbejdernes Tanker ved det demokratiske, langt borte fra Generalstrejken og Socialismen. Og saa ved det humane.

Og har Du Social-Demokraten læst,
saa bliver Du human som jeg, dit
Bæst.

Deraf kommer den overvældende Mængde Arbejderundervisning og Velgørenhedsarbejde, som Alliancepolitiken har skabt, og som i og for sig kan være fornøjelig nok, men som blot ikke har noget med den socialistiske Arbejderbevægelse at gøre.

Deraf kommer ogsaa den Forskel, at de socialdemokratiske Politikere fortrinsvis interesserer sig for de Arbejdere, der har Valgret, medens Fagforeningernes Medlemmer instinktmæssigt interesserer sig mere for det rene Arbejderproletariat. De første tænker altid parlamentarisk og ender deres Møder med Leveraab for Førerne; de sidste tænker paa Bunden revolutionært og har ikke helt glemt den sociale Revolution, det forjættede Land, som er lovet hele Menneskeheden, men som vore moderne Jødepolitikere ikke vil ind i.

De er bange for Pengesækken. De sidder jo paa den. Og derfor, da de kom til Generalstrejken, vilde de ikke „føre“ Folket videre. Dertil skulde der saa en Forklaring, og deres Forklaring er bleven en lang Forfalskning af det sociale Spørgsmaal.

(Fortsættes.)

J. J.

Fra en Oprører!

„Hævnen er Oprørets hellige Ild.“

—0—

Til dig, du unge Proletar, til dig, hvis Hjerte endnu kan banke for en stor og ædel Sag, til dig, hvis Ryg endnu ikke er krummet af Samfundets tunge Byrde, og hvis Blik endnu ikke er sløvet af den sociale Elendighed, til dig er mine Ord henvendt.

Du har vel nok hørt eller læst om den brutale Dom, Kriminalretten har idømt os Antimilitarister; du har sikkert følt, at denne Dom ikke alene rammer os, men at den er en Handske, Overklassen har kastet i Synet paa Arbejderne i Almindelighed.

Og sympatiserer du med os, mener du, at den Handske kan vi ikke lade ligge, da vær med til at hævne denne Voldshandling, arbejd hen til at Hævnen for denne blodige Uret kan blive saa velfortjent som muligt.

Hvorledes skal vi da hævne os paa de Folk og det Samfund, som lader sin Haand falde med en saa knusende Vægt, som vi har set i de sidste Dage?

„Hævnen er Oprørets hellige Ild“, staar der over disse Linier.

Hævn kan du faa ved at tænde Oprørsluen blandt Arbejderne. Præk Oprør mod alt det, som du ser trykker os længere og længere ned i Smudset.

Tænd Oprørsilden, og lad den skinne ind i det Mørke, som Religionen søger at lægge over vore Lidelsesfællers Sind. Præk Oprør mod Staten, mod Lovene, mod alle Magthaverne; men først og sidst mod Militarismen.

Lad ikke den Dom, der nu er faldet, skræmme dig bort fra den Vej, som Ungsocialisterne først af alle herhjemme har anvist, og ser du saa, at Overklassen bliver ved med sin Brutalitet, da kan du og jeg og alle, hvis Ideer ikke bliver nedtrampede af Pengegridskhed og Magtsyge, gribe til Handlingens Propaganda mod Militarismen ved en konsekvent gennemført Militærnægtelse.

Og naar engang Oprørsilden i de forskellige Lande Verden over har samlet sig til et eneste mægtigt Baal, der er i Stand til at opbrænde alt det, der hindrer Proletariatets Fremstormen, da har du faaet Lønnen for alt dit Arbejde, og da er Hævnen fuldført.

Andreas Fritzner.

Teatret

—o—

Suzanne Després Gæstespil

—

Saa kom hun hertil, Suzanne Després, og gav sin Sjæl til nogle gamle Digtere — Zola og Ibsen — i „Thérèse Raquin“ og „Et Dukkehjem“.

For halvtomt, men dybt andægtigt Hus spillede hun den første Aften Thérèse og skabte hos det saa foragtede Publikum et Gys af Rædsel og Gru, som aldrig vil glemmes. Det var en Thérèse, som kender Verden fra Montmartre og de makadamiserede Boulevarder, hvor Menneskeliv forsvinder ... som Seinen slugvornt flyder forbi, hvor der leves og lides og hades og elskes og myrdes — hvor Drømme og Længsler er en lukket, ensom Verden, midt i en egoistisk, forjaget Hverdag.

Næste Aften var det „Et Dukkehjem“ — ikke Det kgl. Teaters slidnede og visne Fremstilling af Nora fra 70'erne i forrige Aarhundrede, i Henrik Ibsens og Georg Brandes' Levetid — den, som endnu praktiseres af Veteraner som Fru Hennings, for sin Tid udmærket — højsalig Ihukommelse! Gudbevares!

Nej, et af Respekt og Hengivenhed forkuet Væsen, der aldrig følte Kærligheden i Samlivet med en Mand, men drømte om det vidunderlige, som hendes Pengemand og Bankdirektør aldrig fik Raad til — og en Dag vaagner hun til Oprør ... Det var vor Tids Kvinde, som føler sit Værd som Kvinde ...

Og den Aften var der fuldt Hus, for Hs. Majestæt var der. Jeg ved ikke, om Suzanne Després kan rose sig af — som i H. C. Andersens Eventyr „Nattergalen“ — at hun har set Taarer i Kejserens Øjne, men hun har set dem i vore

Jens Pedersen.

Ungsocialister

—0—

Enkelte Blade meddelte for en Tid siden, at tværs overfor vor By, paa den anden Side af Sundet i Landskrona Fængsel, havde 5 Ungsocialister ved Navn Hansson, Jensen osv. tilbragt deres Jul, fordi de har en Overbevisning, som de fandt et Offer værd. I de samme Dage meldte Bladene, at her i Byen stod 14 Ungsocialister tiltalt for Revolte mod Samfundsordenen. Det lød ikke synderlig fornuftigt. Men, som man siger her i Landet, det kan jo nok være sandt, fordi det staar i Bladene. Det var nu sandt. Det er fremdeles sandt, at i disse Dage er Hinke Bergegren vandret i Fængselet for 10 Maaneder og hans Kammerat, Axel Holmstrøm, var i Forvejen gaaet ind for 7.

Forbauses man og spørger, hvad det dog er for Mennesker, der optræder saa fornuftstridigt, maa der svares, at de ikke i noget adskiller sig fra andre uden, som sagt, deri, at de har en Mening, for hvilken de ikke tager i Betænkning at ofre det var i Forvejen gaaet ind for 7. Her hjemme er Mikkel Christensen og hans Fæller samtidig ansatte til Vand og Brød.

Her i vore Lande eksisterer der en Presse i Miniaturformat, „Ungsocialisten“, „Ny Tid“, „Brand“ osv., der udkommer hver 14de Dag eller hver Maaned eller hver Gang der er Penge i Kassen til Trykningen. Det er de mest konsekvent redigerede Blade, der ser Tryllen her. Højst af dem staar „Brand“, Hinke Bergegrens Blad. Det er en sød Rus at læse „Brand“, som den hver 14de Dag kommer ind ad Døren i et graat Omslag, ganske som andre Trylsager — indeni rygende rød.

Der er ingen, der vil mistænke de 20-aarige, der skriver dette Blad, for at være mere begavede end de fleste andre, der skriver Blade. Men hvert eneste Nummer af „Brand“ er som en dundrende Salve, en lynende Kanonade af tirrende Argumenter og salte Vittigheder. Det kommer af at disse Folk skriver med deres indvendige Dele i Kog. Der er

ikke for to Skilling Lyrik i alle Leon Larsons vilde Digte (eller i alle de andre Digte, der staar i Brand); men der er mere ærligt Had og mere uforfalsket Forbitrelse end i alle Sveriges store Digtere tilsammen. Han er som en ung Mand, der staar op i en Forsamling og ikke kender Udtryk for sine indre Fornemmelser, men udstøder en Flom af voldsomme Ord og ender med tyk Stemme i et fortabt Kval. Hans Digte er som onde ophostede Klumper, der har siddet fast i Halsen. Hør blot et eneste Vers:

> . . . Jag har ej rum för frid, för kärlek
> och försoning,
> En enda känsla har jag blott: et bjäfsvulst hat det är.
> Och i min egen själ har helvetet sin
> boning,
> Det är en afgrundseld, som fargar och
> förtär.

Ganske prægnante Udtryk uden Spor af Sans for det lyriskes Magt i Agitationens Tjeneste — men hvilket ærligt Raseri!

Ungsocialisterne svinger med Begrebernes tunge Knippel og kender ikke den Manér at lave Revolutionsblus af brækkede Ben og Ladegaardslemmer. Deres Journalistik er uinteressant i den Forstand, at den gaar Masserne Ram forbi. Dertil er den ikke sentimental nok. Den er væsensforskellig fra den, vi daglig kan studere i „Social-Demokraten". Denne er mere ejendommelig og interessant paa sin Vis. Et typisk Eksempel paa „Social-Demokraten"s Manér er Linjer som disse, der er tagne af en af Ip Georges overdaadige Artikler. (En Flakkebjergdrengs forslaaede Rygstykker er Objektet):

„I Regionen om højre Skulderblad sad et tykt mørkebrunt Saar, ikke saa lidt større end en Toøre. Nedenfor det og lidt længere til venstre mod Midten af Ryggen sad et andet ligesaa stort Saar af samme Farve og Beskaffenhed, og endnu nogle Tommer længere nede og længere til venstre saas et tredje Saar af lignende Størrelse og af samme Karakter. Omkring disse store Saar, der alle tre var runde, men med uregelmæssige Kanter, bredte sig over den største Part af Rygfladen talrige — antagelig over 20 — mindre Saar eller blodunderløbne Skrammer og Mærker af forskellig uregelmæssig Form og Størrelse, de fleste langstrakte, indtil ¾ Tommers Længde, men andre, punkteller pletformede, indtil en stor Ærts eller Bønnes Størrelse. Saarfladerne var dækkede med faste, haarde Skorper, der paa de 3 store Saar kunde skønnes at være 1 Centimeter tykke. Over hele Ryggen fra øverst til nederst sad desuden Stribe ved Stribe i forskellige Retninger, af ca. 1 Tommes Bredde og af svag gullig eller blaagrøn Farve."

Læg Mærke til med hvilket Raffinement her er understreget! Det er noget, der taler til Rørelsen og sætter Fantasien i Bevægelse. Disse Linjer røber et sjældent Kendskab til, med hvilke Midler man skal paavirke primitive Hjærner. Saaledes udnytter „Social-Demokraten" hver eneste „Fnatdreng" og hvert eneste Selvmord paa et Tagkammer. Hvert vædskende Saar og hvert Forvalterknubs i Danmark bliver til røde Brandpletter i dens lange gammeldags Spalter.

Men dette er allerede en Metode, der er betinget af en vis velbeholden Stilling ovenover Smærterne. Naar man er sulten sætter man sig ikke til Skrivebordet og udmaler sig Mavens jamrende Fornemmelser, uden for saa vidt man er Digter og sulter for det samme. (Men jeg vædder, at selv Knut Hamsun har skrevet de fleste Kapitler af sin „Sult" over en Bøf). Naar man kun er sulten er det i Følge Tingenes Natur ligefrem ugørligt at opdage Sultens Fænomener. J. P. B. og Ip Georges kan altsaa sagtens. De har (maaske) en Gang sultet, siden deres Fantasi har faaet de fornødne Tilknytningspunkter, og arbejder nu paa Overskuddet fra hine Dages Smærter. Anderledes med Ungsocialisterne. De er ikke kommen ud over hint oprindelige Standpunkt, der alleneste bestaar i at man skriger, naar det gør ondt. Derfor lyder nok ogsaa meget af deres Tale som uartikulerede Brøl i de rundbugedes Øren; men der er den bitre Sandhed i det, at der stikker Virkelighed bag: ganske tilforladelig Typografsværte i Lungerne og selve den umaadelige Tomhed i Bukselommerne.

Ungsocialisterne er ejendommelige fremfor de Mennesker, de lever samtidig med, deri at de er dybt religiøse. De nærer en usvigelig Tro paa de gode Instinkter i Menneskenes Natur, og de omfatter deres Idealer med en Mystikers fuldkomne Hengivenhed. Der er Stof i en Ungsocialist til to Muhamedanere. Men deres Religion er meget forskellig fra andres, idet den er vokset spontant op af Sværten foran deres Næse og Hullerne paa deres Mødres usselige Sko. Andre Religioner opstaar som bekendt af Frygt for Tordenvejr eller Lyst til Kvinder (Eksempel: Muhamedanismen).

Om alt andet end, hvad de mener, kan gro op af den sorte Jord, er Ungsocialisterne fødte Tvivlere. Det officielle Socialdemokrati er blevet dem en muggen Affære og Parlamentarismen har deres afgjorte Mistro. I den Tale, de norske Socialisters udmærkede Fører, Dr. Oscar Nissen, holdt til Partiets elleve nye Tingmænd i Efteraaret, var der nogle bemærkelsesværdige Ord om Antiparlamentarismen og Ungsocialisterne. Han havde godt lagt Mærke til Fænomenet, sagde han, og han vilde bede de ældre tage sig i Vare at de ikke blev sejlet agterud. De kunde godt være bekendt at tilstaa, at deres videnskabelige Ballast ikke var bleven synderlig forøget, siden de selv var unge og havde Tid og Taalmodighed til at følge med og sætte sig ind i Sagerne; men de maatte være klar over, at det var saa. Da blev Formanden for „Norges socialdemokratiske Ungdomsforbund" pinlig berørt og skrev, at Føreren maatte endelig ikke misforstaa dem eller mistænke dem for noget sligt, at de var paa tværs af Partiets Taktik (en ganske unødvendig Forsikring fra „Socialdemokratisk Ungdomsforbund"s Side). Dertil svarede Føreren, at nej, de behøvede ikke at være bange. Men der var mange af de ældre, som ikke var „saa svært begejstret for Parlamentarismen"; og i hans Øjne var det ingen Fejl ved Ungsocialisterne; om han havde Ret i sine Betragtninger. Det var efter hans Mening en Hovedbetingelse for deres Eksistens — Vol

Ungsocialisterne lider ikke af Respekt for aandelige Værdier og tynges ikke af Fortidsmuld under Sloene. De er opvoksede i lykkelig Uvidenhed om Autoriteterne og Klassikerne og har aldrig faaet Tid til at beskæftige sig med dem. Der er ingen af Verdensaanderne, der nogen Sinde har gjort Indtryk paa dem uden Karl Marx og Krapotkin og dernæst maaske Darwin og Voltaire. Naar „Social-Demokraten" refererer Tolstojs Angreb paa Shakespeare, tager de sig et billigt Grin over Spektaklet og siger: Tolstoj er sku' ogsaa en gammel Idiot.

Den højere Videnskab har beskæftiget dem saa lidt, at det er dem umuligt at indse den kemiske Forskel paa Jorden i Salling og Schwaben. Deraf kommer deres ejendommelige Mangel paa Begreb om det man i bedre vidende Samfundslag kalder Fædrelandskærlighed. De nærer den latterlige Anskuelse, at man ligesaa godt kan dyrke Kartofler i Kanada som paa Lolland. Med Hensyn paa Danmarkshistorien er de klar over, at hvis Historikerne af Faget ligesaa velvilligt vilde overlade Sindssygelægerne indgaaende Materiale til de andre Kongers Historie som nu til Chr. den 7.s, vilde Diagnosen vise sig at være væsentlig den samme.

Læseren har allerede faaet nok til at indse, at Ungsocialisterne er en besynderlig Slægt. Jeg vil i en Hast slutte med at minde om Henrik Ibsens berømte Ord, at Sandheden altid er i Minoritet, og naar den bliver 20 Aar gammel, er den pur Løgn. Det er jo hvad vor egen Socialist og Digter, Jeppe Aakjær, ogsaa har sagt (Digtet er oven i Købet til Ungsocialisterne):

> Først naar noget stort er skimlet,
> og dets Ophavsmand er himlet
> som Fornægter af det ny,
> faar hans Tanke Verdensry.

Disse Mænd generer sig ikke for at antyde, at Sandheden maaske alligevel er hos disse paa de tyve. Sig ikke, at disse Sandheder er slet begrundet. En Sandhed vinder som Regel frem til Trods for Begrundelsen. Ungsocialisterne har sikkert valgt den bedre Del, naar de undlader at fortabe sig i Dialektik.

Nu citerer jeg atter Jeppe Aakjær:

> Danmarks Ungdom! altid stukket,
> altid hundset, traadt og puffet,
> kan du kæmpe end en Stund . . .?

Alf Ingebrekt.

Margarine-Regnskabet

—o—

Fra Formanden for Det ny Arbejdsmandsforbund har vi modtaget følgende:

I Korsarens Nr. 3 findes en Udtalelse af Revisor Boesen, der gaar ud paa, at undertegnede ikke forstaar Margarinefabrikkens Regnskab. At Boesen kan faa den Tanke, er der jo intet mærkeligt ved; thi jeg gad se den Mand, der forstaar det i Korsarens Nr. 2 aftrykte Regnskab for Margarinefabrikken for 1904—05, naar ikke dertil er knyttet nogen nærmere Forklaring. At en Forklaring er nødvendig, viser noksom de Bemærkninger, Korsaren har knyttet til Regnskabet.

Jeg forstaar baade dette Regnskab og hele Margarinefabrikkens Regnskab lige fra dens Start og til 1. Januar 1906, og jeg har under Udarbejdelse en Pjece ikke alene om Margarineregnskabet, men ogsaa om Forbundsregnskabet og Forbundets Administration. Denne Pjece vil blive bilagt med Aftryk af de forskellige Regnskaber saavel for Margarinefabrikken som for Forbundet.

I det hele vil der blive givet en fuldstændig nøgtern Fremstilling af mange forskellige Ting indenfor Forbundet, som kun ganske faa kender, og ved at gøre Offentligheden bekendt med disse Ting vil vor saa omdebatterede Stilling bedre kunne bedømmes, og jeg føler mig overbevist om, at selv de „Partiblade" i Provinserne, der end ikke skammer sig ved at raabe Skruebrækker efter os, vil forstumme. Det for nævnte Margarineregnskab for 1904—05, som begge Revisorer fremhæver passer med Bøger og Bilag, hvad der iøvrigt ikke er nogen Mærkelighed, har dog en væsenlig Mangel i Forbindelse med flere andre — derved, at det kun er underskreven af de to Revisorer, den tredie mangler. Hvad er Grunden?

Forbundsregnskabet har jo ogsaa altid passet udmærket med Bøger og Bilag; men naar Revisorerne systematisk godkender alle Bilag, ligegyldig af hvilken Natur de end er, ja naar selv „Bilag" for Penge, hvis Forsvinden falder ind under det kriminelle, er bleven godkendte uden Revisionsbemærkninger og opført paa Regnskabet som „Udestaaende Fordringer", — naar saadant kan ske, saa er det vel naturligt, at man modtager Revisorernes „Garantier" med en vis Skepsis. Og har Margarinefabrikkens Revisorer været ligesaa ukritiske overfor de Bilag, der er dem forelagt, saa har deres Opgave været forholdsvis let.

Jeg har kendt P. Boesen i mange Aar og kendt ham som en grundhæderlig Mand, og jeg føler mig overbevist om, at han ikke i nogen Retning gaar med til noget uhæderligt; men han har manglet klart Overblik over det, han har havt med at gøre. Og saa har han havt det tilfælles med saa mange andre, at han har havt en ubegrænset Tillid til de ledende Mænd; det kan tjene ham til Undskyldning, men ikke fri ham for Ansvar. Om den anden Revisor J. P. Gram kan siges det samme som om Boesen, men han har været baade Revisor og Hovedbestyrelsesmedlem paa en Gang, hvilket forekommer ret unaturligt. Den tredie Revisor er Lyngsies Sekretær.

Som Margarinerevisorerne saaledes Forbundsrevisorerne. Den første af dem, — der er tre —, Revisionskomitéens Formand, er Funktionær ved Mælkeriet „Enigheden", hvis Formand er Hr. Lyngsie. Den anden har været baade konstitueret Hoved-Kasserer og Revisor paa samme Tid, og de to Væsener i samme Person bliver vel næppe uenige om Regnskaberne.

Vi angribes paa forskellig Maade. Den københavnske Forretningsfører, Hr. P. Mikkelsen, har saaledes udtalt paa et Fællesmøde sidste Fredag Aften, at vort Forbund var bygget paa Løgn; vi skal henstille til Hr. Mikkelsen, om ikke han mener det klogere at tage vare paa sin grove Mund, den kunde ellers let blive ham ligesaa dyr som de Skriverier, hvortil han af og til laaner Navn. Endelig ser jeg i sidste Nummer af Arbejdsmændenes Fagblad en Artikkel med Overskrift „En Judasgerning", hvor jeg beskyldes for at have udleveret Margarineregnskabet til Korsaren. Samtidig med at jeg erklærer denne Beskyldning for det pure Opspind, anmoder jeg Korsaren om at bekræfte Rigtigheden af denne Erklæring.

Med Korsarens Tilladelse skal jeg senere komme tilbage til Fagbladets Artikel.

P. Poulsen.

Korsaren har ikke faaet Svendborgfabrikens Regnskab fra Hr. Poulsen; det bekræfter vi gerne. Vi havde det fra en anden kendt Socialdemokrat, og hans Navn er vi villige til at offentliggøre, men kun hvis vi faar hans Tilladelse, naar han har læst dette.

Red.

Dommen over de 13

—o—

Kriminalretten dømte i Tirsdags tretten Ungsocialister for Uddeling af militære Opraab i deres Blad Ny Tid. Mikkel Christensen fik som Bladets ansvarhavende Redaktør en Dom paa 6 Gange 5 Dages Vand og Brød, og samme Straf i 2 Gange 5 Dage fik Finn Madsen, Laurids Frederiksen, Andreas Ørsted Fritzner, Julius Frederiksen, Karl Wilhelm Christiansen, Reinold Herman Nielsen, Sophus Mikkelsen Torp, Kristian Hansen, Chr. Georg Jørgensen, Hans Christensen, Jørgen Søren Jørgensen og Elna Dorothea Bjarnholdt. En, Emil Laurits Hansen, blev frikendt.

Sagen gaar nu videre til Højesteret, rimeligvis appelleret af Justitsministeren paa det saakaldte Offenliges Vegne.

For de unge Socialister er der nemlig ingen Grund til at appellere; det vilde fra deres Side være en Slags Anerkendelse af Højesterets Mening. Og selvfølgelig kan en Domstols Mening ingen Indflydelse have paa, hvad Socialister i Forvejen anser for Ret eller Uret.

Vi stiller os derfor afgjort imod Social-Demokraten, som straks har støttet Tanken om en Appel fra de Dømte til Højesteret.

Vi gør det ogsaa af en anden Grund. Social-Demokra fremhæver, at Ungsocialisterne er [illegible] for Overtrædelse af den militære Straffelov og almindelig borgerlig Straffelov. Det er kun naturligt, at Social-Demokraten lægger Vægt herpaa, for den deltager selv hver Dag i Fabrikation af nye Love, som igen skaber nye Overtrædelser og nye Domme. Social-Demokraten hører ved sine egne Lovgivere nøje ind i dette System. Men det gør vi Socialister ikke.

For os er enhver Lov et Udtryk for Flertalsherredomme eller Magtherredomme; men Flertal eller Magt giver ingen Garanti for Ret. Og for os betyder enhver Lov paa Forhaand mere Autoritet for oven, det vil igen sige mere Tvang forneden. Ingen hæderlig Mand eller Kvinde lader godvillig sine Ord og Handlinger bestemme af, hvad der staar i en Lov.

Der stod en Gang i Lovene, at man ikke maatte omstyrte det bestaaende Solsystem, det vil sige det gale System, som Kirken og Flertallet holdt paa. Saa kom Galilei og sagde: Jamen Jorden drejer sig alligevel om Solen. Og nu er det en Kendsgerning, for hvilken alle Love omsider er faldne. Men dumme Mennesker har lavet nye; nu hedder det med en lille Ordforandring, men ellers akkurat som paa Galileis Tid: Man maa ikke omstyrte det nuværende Statssystem.

Det er klart, at Social-Demokraten, som selv er Masselovgiver, maa anbefale Ungsocialisterne at lade den militære Straffelov og den almindelige borgerlige Straffelov prøve ved Højesteret. Men vi Socialister anerkender lige saa lidt Love som Domstole for Autoritet overfor Samvittighederne.

Der er ingen Ting at løbe til Højesteret med. Paa Galileis Tid dømte den, at to og to var fem; men to og to brød sig ikke en Døjt om den Dom, to og to blev ved at være fire.

Derfor, lad Justitsministeren og Social-Demokraten ansøge til Højesteret, for de tror paa Stat og Love. Vi Socialister gør det ikke.

Korsar.

Efter at ovenstaaende var skrevet, erfarede vi, at Ungsocialisterne vil appellere til Højesteret, og at de har en speciel praktisk Grund dertil. En af de Dømte oplyser os nemlig om, at de har i Sinde at møde alle 13 for Højesterets Skranke og selv føre deres Sag, hvilket de mener vil blive en god Agitation. Men det [illegible] de jo ogsaa opnaa, hvis de [illegible] berti appellere Dommen, og det vilde se bedre ud.

Folk, der personlig møder for Højesteret, plejer Juristerne at kalde „Selvmordere"; men vi kan alligevel forstaa Ungsocialisternes Ræsonnement.

Kun bør de være klare over, at Militarismen baade staar og falder med den nuværende Samfundsordning. Angreb paa Militarismen er Angreb i Toppen, ikke i Roden. Hvor der regeres med Penge, vil der altid lystres af Soldater.

Fattighus-Forelæsning

—o—

Vi fortalte forleden om Social-Demokratens dumme Glæde over, at Folketinget havde vedtaget en Lov om fast Organisation af Arbejdsløsheden gennem Oprettelsen af Stats- og Kommunekasser.

Allerede nu er den sunde Fornuft ved at sejre. Social-Demokraten havde inviteret Arbejderne i Søndags i F. U. F. til Foredrag over Arbejdsløshed. Men Bladet oplyser bagefter med Uædelig Flovhed, at der kun kom 22 — to og tyve — Tilhørere.

Vi synes, at de fornuftigste er dem, der blev borte. Man tænke blot, at ikke alene skal Arbejdsløsheden nu organiseres ved Lov, saa Kapitalen altid kan have denne store Reservearme, dette „Elendighedsniveau" i Orden; men de Arbejdsløse skal oven i Købet gaa og høre Forelæsninger over Arbejdsløsheden!

Det er dog et skidt Stykke. For om Arbejdsløsheden er der ikke andet at sige, end at den hører med til den demokratiske og socialdemokratiske Stat, som Prygl hører med til en Kæp.

Men saa meget Forstand har Social-Demokraten altsaa endnu levnet i Arbejderklassen, at der trods dens varme Invitation kun mødte 22 Mand til Forelæsningen over den statsunderstøttede Behandling af deres egne Rygstykker.

Rousseau.

Dynamitens Luner

—0—

Pressen har været optaget af en Krudt- og Dynamiteksplosion, der fandt Sted forleden i det franske Krigsskib Jena i Havnen ved Toulon. Bagskibet sprængtes, ca. 100 Mennesker dræbtes, 150 saaredes, Vandet flød langt omkring med afrevne Lemmer, hovedløse Kroppe og Kodrester. Inde i Byen troede man straks, at der var sket et Jordskælv.

Der er egentlig ikke noget mærkeligt ved denne Katastrofe. Den er et Lune, et pludseligt Indfald, en kaad Streg, men ikke værre end hvad Viljen havde været i Tilfælde af et Søslag i Krig.

Det minder om Kejser Nero, da han en Gang skulde foretage en hellig Offerhandling. Han stod overfor en Tyr, som han skulde dræbe til Ære for Fædrelandet og Guderne, og i Hænderne holdt han en vældig Økse løftet til Slag. Men i et Anfald af Gemytlighed vendte han sig pludselig halvt om og drev Øksen i Skallen paa Offerpræsten ved Siden af.

Saadan med alt det dejlige Dynamit i Toulons Krigshavn. Det var bestemt til at springe i Hovedet paa helt andre levende Væsener, til Fædrelandets og den treenige Guds Ære; men pludselig drev det i Skallen paa Militærmenigheden selv.

Neros Offerpræst døde af det. Her gik ogsaa noget i Stykker. Men Forskellen et kun relativ.

Jean Jacques.

* * *

De Døde

—

Toulon, 13. Marts. (R. B.) Marineminister Thomson besigtigede i Eftermiddags „Jéna". Bassinet er nu ganske tørt, saa at Skibet kan blive undersøgt. Forskibet er fuldstændig ubeskadiget medens Agterskibet har en enorm Flænge, der sikkert har virket som en Sikkerhedsventil, gennem hvilken Gassen er strømmet ud, hvorved Skibets fuldstændige Ødelæggelse er bleven forhindret.

Redningsarbejdet fortsattes under Besøget, og Ligene af Matroserne transporteredes bort i Sække. Der savnes ialt 118 Mennesker, hvortil kommer de, der befinder sig under Lægebehandling.

Formodningen om, at Eksplosionen paa „Jéna" skulde skyldes en Forbrydelse, finder ikke videre Tiltro; derimod mener man, at Eksplosionen er opstaaet ved Selvantændelse af det saakaldte sorte Krudt. I Marineofficerskredse har man allerede længe været klar over, at det af Artilleriet anvendte Krudt altfor hurtig blev ubrugeligt. En Artilleriofficer paa „Jéna" har fornylig klaget derover i et Brev til en Kammerat og tilføjet: „En skønne Dag flyver vi i Luften."

I Nat fandt man i Ammunitionskamret i „Jena"s Agterskib en Dynge af sammenklyngede, frygteligt forbrændte og lemlæstede Lig, ialt ca. 50. Størsteparten af de Saarede gennemgaar forfærdelige Lidelser. Et Blad meddeler, at en Kasse med Krudt var bleven staaende aaben og formentlig er bleven antændt ved en Gnist, der hidrørte fra en elektrisk Kortslutning.

Præsident Fallières afrejser sammen med Ministerpræsident Clemenceau og Krigsminister Picquart til Toulon for at overvære Jordfæstelsen af Ofrene.

—⊷—

Amalienborg-socialisterne og Ungsocialisterne

—0—

Det maa virkelig ikke være rart at være Socialdemokratgeneral i denne Tid.

De Staller har nemlig den besværlige Opgave paa en Gang at skulle fedte for Hoffet og for Arbejderne. For Hoffet, fordi de uden dettes allerunderdanigste Velvilje aldrig kan opnaa at blive Ministre; og for Arbejderne, fordi disse indtil da skal forsørge dem, og fordi de uden dem bag sig heller aldrig vil blive taget i Betragtning ved Hoffet.

Derfor kommer det ogsaa disse Generaler meget ubelejligt, at de unge Socialister agiterer mod Militarismen; thi Militarismen og Kongemagten er noget, der er uløseligt knyttet sammen, og hvis Generalerne virkelig vil gøre Alvor af deres Partis Program: at afskaffe Militarismen, saa bliver de simpelthen aldrig Ministre — Idiot er Kongen da ikke. Men hvis de paa den anden Side ikke tager Ungsocialisterne i Forsvar, saa faar de med Arbejderne at bestille, og dem kan de ligesaa lidt undvære som Kongen.

Foreløbig, vel at mærke.

For nu at klare den, bruger de den Taktik at fedte for begge Parter. I Social-Demokraten roser de Ungsocialisterne og skælder Politiet ud, fordi det anholder dem. Men paa Vælgermøderne ude i Provinserne lader de K. M. Klausen udsprede løgnagtige Rygter om, at de unge Socialisters Organ Ny Tid er sat i Gang for Højres Penge. Og naar de taler privat med „Hans kongelige Majestæt", er der vel heller ingen Tvivl om, at de reducerer Ungsocialisterne til nogle Brushoveder, som nok omvender sig med Tiden.

Forleden Dag var samme Klausen forresten kommen i en slem Knibe. Han holdt Foredrag i Karl Marx-Klubben og var ved at revne af Vigtighed over det intime Forhold, der bestod mellem ham og Kongen. Sidstnævnte havde allernaadigst betroet ham nogle „vigtige Statshemmeligheder", om at vi inden ret længe vilde faa en socialdemokratisk Minister. Og saa havde han trykket hans Haand — tænk, trykket hans Haand, og smilet til ham — eller grinet af ham, ligesom man vil. De tilstedeværende Medlemmer var mindre begejstrede over denne Alliance og angreb ham derfor, og et Medlem af S. U. F. spurgte ham ud angaaende Beskyldningen mod Ny Tid.

Han fik dog intet Svar; thi Klausen kom pludselig i Tanker om, at han havde travlt og maatte afsted, — maaske han skulde være til Te paa Amalienborg.

Vi kan vel næppe foreløbig vente at faa en Forklaring af Klausen om denne Beskyldning; thi hver Gang det bringes paa Bane, vil han sikkert „have Hastværk". Men de unge Socialister vil vi anbefale, at de af Taknemmelighed mod K. M. Klausen ophører med videre antimilitaristisk Agitation, indtil han og P. Knudsen lykkelig og vel er blevne Ministre.

Thi ellers kan vi let spolere Chanserne for dem, og det var da Synd.

Proletar.

—⊷—

Dagbogen

—0—

Leve Revolutionen!

Af Social-Demokraten ser vi, at det voldsomste, der er passeret i denne Uge, er en Tale af Borgerrepræsentant, Partifælle Gustavsen om „det samfundsnyttige i Undervisning i Madlavning".

For næste Uge er det store Nummer Borgmester Jensens og Violinvirtuosen Burmesters Koncert i Moll i Raadhuset til Fordel for fattige Børns Beklædning.

Collegium politicum.

Fællesudvalget angaaende den kommunale Valgret afholdt kl. Ritz. Bur. Torsdag Formiddag Møde. Formanden afgav Beretning om Underudvalgets Forhandlinger, idet han refererede de stillede Forslag, hvis Drøftelse ikke havde medført noget positivt Resultat. Beretningen fremkaldte ikke Udtalelser fra anden Side.

Formanden meddelte derefter, at forsaavidt der ikke i de allernærmeste Dage rettedes Anmodning til ham om at indrømme en vis (kort) Frist til nye Forslag til Udjævning af Uoverensstemmelserne, maatte Fællesudvalgets Medlemmer være forberedt paa at modtage Tilsigelse til nyt Møde med Dagsorden: Eventuelt Valg af Ordførere.

Social-Demokraten faar nok Ret; en Nottelov og et Par Hoflove bliver Samlingens vigtigste Resultater.

—⊷—

De Allierede

—0—

Nu da Valget af Borgerrepræsentanter staar for Døren, vil det være af Interesser at se, hvorledes Situationen former sig.

Vi ved jo, at det allerede Højre og Albertiske Venstre ikke opstiller nogen Liste i Aar. Naturligvis har de to sidste Nederlag for disse Partier sin Part i Beslutningen om ikke at beltage i Kampen Men naar Regeringspressen her i København siger, at det er, fordi „man ikke vil spilde Tid og Kræfter" paa dette Valg, saa er det kun den halve Sandhed. Den hele er, at Højre — det vil sige den finest tænkende Del af Højre — er led og ked af Alliancen med Regeringsvenstre. For det første, fordi dette Parti er saa lille bitte, at det næsten ingen Indflydelse kan have paa Valgresultatet. For det andet, fordi dette Parti har en væsentlig Skyld i, at Valgkampagnen de sidste Par Aar har været ført saa usmageligt. Det er Grunden til, at Landstingsmand Holger Petersen og Grosserer Louis Meyer og flere med dem ikke vil ofre de 1000 Kr., som de plejer at bidrage til Valgkampen. De Herrer Bidragydere er misfornøjede med, at Kampagnen ender i et Kaos af Skældsord, Smædepjecer, Injurier og Processer.

Vi har her i korte Træk belyst Forholdene indenfor de to Partier, der samledes under Navnet „Antisocialister". Vender vi os saa til disses Modstandere, de allierede Socialdemokrater og Liberale, ser vi den stik modsatte Taktik. Her er en Liste, og her bestaar Alliancen.

Spørger man nu, hvad Grunden er til, at Alliancen bestaar uforandret, naar der ikke øves nogen Modstand mod disse Partier, og spørger man Social-Demokraten eller Politiken, da mødes man straks af et hyssende: „Tal dog ikke saaledes, for saa kommer jo Bøhmanden." Med andre Ord: de Vælgere, der lader deres Utilfredshed med Alliancen komme til Orde, søger man at skræmme ved at fortælle, at Antisocialisterne kun holdes borte fra Kamppladsen, fordi de frygter den store Hær af Socialdemokrater og Liberale.

Hertil er der efter vor Mening dette at sige, at man kan ikke vedblivende faa Socialdemokratiets Vælgere til at tro paa denne Snak; thi af Vælgerne er der heldigvis en Del, der kan regne, og deres Regnestykke ser saaledes ud: Socialdemokratiet har sammen med de Liberale vundet ved de to sidste Borgerrepræsentantvalg, 1905 med en Majoritet paa ca. 3000, og 1906 med ca. 4000 Stemmer. Selv om vore Allierede, de Liberale, nu ogsaa fylder lidt mere end en Charabanc, kan vi meget godt undvære dem. For ophæves Alliancen med de Liberale, faar vi til Gengæld de mange Stemmer, der nu holder sig tilbage, fordi de er Modstandere af Alliancen. Facit bliver, at vi vinder uden Alliance med de Liberale, og hvad der er af større Værdi — vi faar en klarere Politik.

En Statsarbejder.

—⊷—

Udenvælts

—0—

Fra Skydebanen.

Sofia, 13. Marts (R. B.). I Løbet af Dagen er der foretaget en Række Arrestationer i Anledning af Konseilspræsident Petkows Mord. Mange af de Anholdte er Kvinder; Størstedelen blev dog atter løsladte.

Morderen førtes i Dag til Paavisning paa Mordstedet; han vil fremdeles være uden Medskyldige; nogle Vidner paastaar imidlertid, at han fløjtede ved Arrestationen, i den Hensigt at advare sine Hjælpere.

Lockout.

Hamburg, 14. Marts (R.B.). Antallet af udelukkede Havnearbejdere er nu steget til 4000. Der blev i Gaar arbejdet ved Losning og Ladning af 46 Skibe; i Dagens Løb ankom 300 nye engelske Arbejdere. Den midlertidige Politivagt, der var bleven oprettet ved Havnen, er atter inddraget, da der hidtil ikke har fundet Uroligheder Sted.

Her er vi med Eriksen!

Belgrad, 14. Marts (R.B.). En Skare Strejkende trak i Dag op foran Skupshtinaen med en Ligvogn, paa hvilken laa Liget af en ved et Sammenstød med Gendarmer dræbt strejkende Arbejder; her foranstaltede de Demonstrationer mod den radikale Deputerede Minitsch, der har faaet tilkaldt Bønder som Erstatning for de strejkende Arbejdere.

Den socialdemokratiske Deputerede Laprevitsch fik dem imidlertid bort fra Skupshtinaen. Derefter vilde de Strejkende begive sig til det kongelige Slot, men bevægedes af en anden Socialist til ogsaa at opgive dette. Derefter bragte de Liget til Hospitalet.

—⊷—

Tre Digte

Af Richepin

—0—

I

Almisse

Gaa din Vej! Hvis Du slubrer i de tiggede Rester fra mit Bord, saa er Du kun en Hund. Hvad! Du beder mig om en Almisse, og Du siger Dig at være min Lige?

Nej, ret Dig op, Du store jammerfulde Fattige! Kryb ikke saaledes langs Vejens Kant. De byder Dig ind i en Krybbestald . . Sæt Ild paa den!

Knyt Næven hellere end at strække Haanden ud. Vær ikke det fromme Dyr, der lader sig klappe til Ro. Vær Mand, vær Broder, et Rovdyr med Menneskesnude,

— og Du skal mætte Dig ved mit Livs Gæstebud.

II

Forvandling

En Tiggerske i Væsen, med sky og spejdende Øjekast, krybende som en Snegl eller en banket Tævehund, rindende Næse og savlende Mund, stride Haar og kun halvt krummede Kløer, der er gulnede af de Smaaskillinger, der er løbet igennem dem,

— saadan ser Du ud! Men jeg tilgiver Dig din Væmmelighed. Jeg vil se Dig smuk, rig, beundret og graadig, og Alexanders Hest, Bucephalus, og Pegasus, Digterens, spænder jeg for din Vogn. Kom, Du som bringer Hjærtet til at bæve hos de Rige!

Kom Fattige, kom Svage, kom Tiggerkvind! Du skal æde Dig Stolthed og drikke Dig Vildskab til! Jeg skal være din Tjener, din Mundskænk.

Jeg skal klæde Dig i Stormen

---

6)

De Vilde og Skibspræsten

Af Diderot

—0—

A: Hvad er det der staar skrevet i Marginen?

B. Det er en Note, hvori den brave Skibspræst fortæller at Forældrenes Raad med Hensyn til deres Døtres og Sønners Valg var fulde af Forstand og af fine og nyttige Iagttagelser, men at han har udeladt denne Katekismus, der maaske vilde være forekommet saa fordærvede og overfladiske Mennesker som os utilgivelig fri. Imidlertid tilføjer han, at det ikke er uden Sorg, at han udelader en Del Detailler, hvoraf man for det første vilde have kunnet se, hvor langt et Folk, der uophørlig beskæftiger sig med et vigtigt Anliggende, kan naa i sine Undersøgelser uden Fysikens og Anatomiens Hjælp; for det andet Forskellen mellem Skønheden i et Land, hvor man tillemper Formerne efter et Øjebliks Nydelse, og hos en Befolkning, hvor de afpasses til at gøre Nytte i mange andre Forhold. Til at være en Skønhed her hos os kræves en blændende Hud, en høj Pande, store Øjne, fine og sarte Træk, en slank Bygning, en lille Mund, smaa Hænder og Fødder. Men der nede tages næsten intet af alt dette med i Beregningen. Den Kvinde, der fængsler Øjnene og hvem Attraaen forfølger, det er den som lover mange Børn, og som lover dem livlige, kloge, modige, sunde og stærke. Der er næsten intet Lighedspunkt mellem Venus fra Athen og Venus fra Otaiti; den ene er den galante Venus, den anden er den frugtbare Venus. En Otaitierinde sagde en Dag med Foragt til en anden: Du er smuk, men Du gør stygge Børn; jeg er styg, men jeg gør smukke Børn, og det er mig Mændene foretrækker.

Efter denne Skibspræstens Note gaar vi videre i Beretningen om Samtalen.

— — —

Oru: Det er en lykkelig Stund for en ung Pige og for hendes Forældre, naar hendes Svangerskab bliver tydeligt. Hun iler hen og slaar Armene om sin Moder, om sin Fader, og under gensidige Glædesudbrud fortæller hun dem, hvad der er sket. Moder! Fader! Omfavn mig, jeg er besvangret. — Er det sandt? — Ja, det er! — Og af hvem? — Af den eller den, hvem det nu er. —

Præsten: Hvordan kan hun opgive Navnet paa sit Barns Fader?

Oru: Hvorfor skulde hun ikke vide det? Det er med Varigheden af vore Kærlighedsforhold som med vore Ægteskaber; de strækker sig i det mindste fra Fuldmaane til næste Fuldmaane.

Præsten: Men overholdes denne Skik?

Oru: Du kan selv dømme om det. For det første er Tiden mellem to Fuldmaaner ikke lang; men naar to Mænd begge har grundet Krav paa at have skabt et Barn tilhører det ikke mere Moderen.

Præsten: Hvem tilhører det da?

Oru: Den af de to, hvem hun foretrækker at give det. Det er da hele hendes Forret. Men da et Barn i sig selv er en værdifuld Ting, vil Du kunne forstaa, at hos os er usædelige Kvinder sjældne, og at de unge Mænd holder sig borte fra en saadan.

Præsten: Naa, I har dog altsaa ogsaa usædelige Kvinder? Det glæder mig at høre.

Oru: Vi har dem endog i mere end en Skikkelse — men Du afbryder mig. Naar en af vore Døtre bliver besvangret, og Faderen er en smuk, ung, velskabt, modig, klog og arbejdssom Mand, da er der ny Glæde ved Haabet om, at Barnet skal arve sin Faders Dyder. Vor Datter skammer sig kun ved et daarligt Valg. Du vil kunne forstaa, hvilken Pris vi sætter paa Sundhed, paa Skønhed, Styrke, Flid og Mod; Du vil kunne forstaa, hvorledes Blodets gode Egenskaber nedarves ved vor Omhu. Du som har været i saa mange Lande, sig Du mig, om Du i noget af dem saa saa mange smukke Mænd og saa mange smukke Kvinder som paa Otaiti? Betragt mig, hvorledes finder Du mig? Nuvel, der er titusinde Mænd her, som er større og lige saa kraftige, men ikke én der er modigere end jeg. Derfor udpeger Mødrene mig ogsaa ofte for deres Døtre.

Præsten: Men hvormange tilfalder der Dig af alle de Børn, som Du kan have faaet udenfor din Hytte?

Oru: Hver fjerde Han eller Hun. Der foregaar hos os en Ombytten af Mænd, Kvinder og Børn, af Hænder i alle Aldere og alle Beskæftigelser, som er af en ganske anderledes Betydning end Eders Ombytning af Varer, der dog kun er frembragt af disse Hænder.

Præsten: Jeg forstaar Dig. Men hvad betyder de sorte Slør, som jeg undertiden har set?

Oru: Det er Tegnet paa Ufrugtbarhed, en Fejl fra Fødselen eller en Følge af fremrykket Alder; den, der løfter et saadant Slør og berører den ufrugtbare Kvinde, er en usædelig Mand.

Præsten: Og de graa Slør?

Oru: Tegnet paa den maanedlige Sygdom. Den Kvinde, der før Tiden lægger dette Slør bort, er en usædelig Kvinde. Den, der løfter det og berører den syge Kvinde, er en usædelig Mand.

Præsten: Har I Straf derfor?

Oru: Ingen anden end alles Foragt.

Præsten: Maa en Fader ligge hos sin Datter, en Moder hos sin Søn, en Broder hos sin Søster, en gift Mand hos en andens Hustru?

Oru: Ja, hvorfor ikke?

Præsten: Jeg kan endda finde mig i, at det er Hor, men Blodskam, Ægteskabsbrud!

Oru. Hvad mener Du med Ordene Hor, Blodskam, Ægteskabsbrud?

af min Sang, og Du skal skinne som en Kejserinde!

III

Løvemod

Langt, langt og altid længer strakte Landets døde Hav sig, uden Grænser. Intet rørte sig i de stivnede, ufarbare Ørkenbølger, under den tunge, tavse Lufts Ubevægelighed.

Kun en Løve levede i denne Ensomhed. Paa dette store, gyldne Tæppe vælted den sin hærdede Krop. Og vant som den var til den golde Ørken, til den skaanselløse Himmel, gjorde den sig Drømme uden Vrede.

Den har set saa mange saadanne Dage. Ikke en Mist i Himlens Blaa eller i Horisontens sovende Grænser. Den har set saa mange saadanne Dage, hvor den tørre Kæmpecirkus har gjort den fremaddragende Karavane til en Vej af Knogler.

Den har set Beduinerne med deres Hovedhætter dø i Ørkenen, de: Ørkenens Sønner. Den har set Hestene styrte, gispende efter Luft, og Hundene vejre efter Brøndene, uden mere at kunne løbe.

Naar Solen har drukket Cisternernes Vand, da har den set Kamelerne, der lider alt, strække deres lange Halse og lukke deres sløve Øjne og lægge sig paa deres Knæ for ikke mere at rejse sig.

Den har set alt dette, den gamle, vilde Løve. Den har set det alt sammen og er dog ikke flygtet. Thi dette Tørstens Land, denne tunge og besværlige Slette, denne Kirkegaard i Flammer, det er d e n s Fædreland.

Pludselig løfter Ørkenvinden sig, den hviner, den farer forbi, den tager Sandet i Nævefulde, pløjer det i Furer, og mens den formørker Rummet med et Ørkenslør, pisker den Ørkenen op i Hvirvler.

Da rystede den gamle Løve sin Manke, den rejste sig barsk paa de stive Haser, og som en stolt Hilsen til dens sidste Time lod den høre et knaldende Brøl.

Ørkenen hørte det som en Torden, og den lod Stormen hyle et Farvel til Gengæld. Saa kastede den sit Sand i Støv paa sit døde Barn og lagde sig atter til Hvile i sin Seng under den blaa Himmel.

Ingen faar nogen Sinde at vide, hvor Sandslettens Konge hviler. Ingen skal besmitte hans høje Majestæt. Ørkenoceanet med sine ufarbare Bølger har skjult denne Grav i sin Uendelighed.

Oversat af J. J.

Korsarens Central

—0—

— **Hvorfor** stiller Højre ikke Kandidater op til Borgerrepræsentant-Valgene i Aar?

Svar: Almeligvis mener de, at der nu er saa lille Forskel mellem Socialdemokrater og Antisocialister, at det ikke mere er nødvendigt.

— **Nikolaj Taarn.** Her i Korsaren holder vi paa, at naar en Rigmand tilbyder Penge, bør man straks tage dem fra ham. Vi er derfor Tilhængere af Taarnet.

Kirken stammer fra omkring Aar 1200, og Sankt Nikolaj var de Søfarendes Helgen. Kirkegaarden forsvandt 1845 for de nuværende Slagterboder; Kuglen er fra 1868. Brygger Jacobsens Privatforhold angaar hverken Dem eller os.

— **Hans.** Ja, De maa være lidt af en Idiot, naar De kan tro, at vi har bebrejdet Svitzers Bjergningsentreprise, at den lader sig betale. Artiklen i Korsaren pegede paa det latterlige i den Statsordning, at Folk, der er ved at drukne, skal betale en Formue for at blive reddede. Kan De virkelig ikke forstaa det?

Abonnement

I Provinsen

Abonnenter, som modtager Korsaren i Korsbaand, bedes indsende for ni Numre i Marts Maaned 45 Øre plus Porto 36 Øre, i alt 81 Øre, hvis de vil undgaa Standsning i Bladets Forsendelse.

Postanvisninger, Breve osv. til Korsaren, Nørrevold 78, København.

I Norge og Sverrig

Abonnenter bedes indsende for Marts Maaned 45 Øre plus Porto 45 Øre, i alt 90 Øre, hvis de vil undgaa Standsning i Bladets Forsendelse.

Postanvisninger osv. til Korsaren, Nørrevold 78, København.

Nye Abonnenter modtager alle de udkomne Numre.

Skuespil.

—o—

Det kgl. Teater.
Kl. 7: **Mestersangerne i Nürnberg.**

Dagmarteatret. Tlf. 8857.
I Aften Kl. 8—10¾: **Morbus Tellermann.**
Søndag Kl. 4 Folkeforestilling — Halve Priser — **Ambrosius.**
Kl. 8 kun faa Gange. **Ranke Viljer.**

CASINO. Telefon 1951.
Kl. 8—11: **Anders Tikjøb.**
Obs.! Udsmykningen fra Kunstner- og Studenterkarnevallet forefindes hele Ugen.

Folketeatret. Telefon 7611.
Kl. 8 11 **Sidste Suzanne Després Forestilling. Phèdre** og **Poil de Carotte** (Rødtop).

Folketeatret. Telefon 7611.
Lørdag Kl. 8—10½ **Frk. Josette — min Kone!**
Søndag Kl. 4. **Halve Priser, Forbryderliv.** NB. **Kun 2 Gange.** Kl. 8 **Frk. Josette — min Kone!** NB. **Sidste Søndag.**

Nørrebros Teater.
Kl. 8 pr. „**Hanedans**".
Kl. 9¼ „**Lykkens Galoscher**"
Billetter Kl. 12—4 og fra Kl. 6. Tlf. 2711.

Frederiksberg Teater. Telefon 1400.
Kl. 8: **Skytte-Lise.**
Billetsalg fra 12—4 og efter 6.
Søndag Kl. 4. Smaa Priser. Thummelumsen.

Sønderbros Teater Amager 303.
Kl. 8. „**Jorden rundt i 80 Dage**".
Søndag Kl. 3½ **Landsoldaten.**
1 Kr., 75, 50, 25 Øre.

CIRKUS
Det største og dyreste Nummer i København er
Luftnummeret
The four Leamy Ladies
Succes! Succes! Succes!
Billets. 12—3 og efter 6. Telefon 1281.

Parisienne.
Sidste Uge:
Mona Mona.
Sidste Aften: Vally Valborg

Aaboulevards Biograf Teater
Af det righ. Program fremhæves:
En Rejse gennem Belgien.

Korsarens Avertissementer

koster:

I Teksten 50 Øre pr. Petitlinie
Forsiden 25 — pr. —
3die Side 20 — pr. —
4de Side 15 — pr. —

Salgspris pr. Nummer 5 Øre.

DØDE

Anmeldte for Københavns Skifteret. Den 14. Marts.

Hansine Anine Vilhelmine Sørensen. Birtha Ansine Caroline Fenger. Typograf Christian Jacob Jacobsen. Fhv. Arbejdsmand Jacob Nielsen. Ida Lehmann. Enke Amalie Elisabeth Petersen. Fhv. Landmand Rasmus Schandorff Schmidt. Sadelmager Hans Ib Poulsen. Ekspeditrice Margrethe Magdalene Jensen. Fhv. Lærerinde Karen Marie Christensen. Toldkontrollør Harry Petri Martensen. Fhv. Værtshusholder Anders Larsens Hustru Johanne, f. Petersen. Fhv. Overpolitibetjent Hans Vilhelm Petersen. Skomagersvend Søren Vilhelm Sørensen.

Anmeldte for Frederiksberg Birks Skifteret.

Fhv. Vognmand Johannes Frederik (Fritz) Christian Müller. Enke Maren Johanne Vellejus, født Jørgense n. Frøken Karen Marie Marcussen. Frøken Elisa Hoehn. Enkefru Elise Margrethe Moldrup, født Lauritzen. Direktør ved Statsbanerne Thorvald Jørgen Henrik Haarløb. Drejersvend Aksel Vilhelm Johnsen.

BEGRAVELSER

Fredag.

Søndre Kapel ved Fasanvejen: Enkepastorinde Susette Kaae, Kl. 1½. Kaptejn, Gaardejer Frederik Vilh. Madsen Kl. 2. Børstenbinder Peter Jørgensen Kl. 12½.

Lørdag.

Søndre Kapel ved Fasanvejen: Enke efter Proprietær Raahouge, Frida, f. Friderichsen Kl. 1.

Redaktører:
HANS JÆGER og J. J. JPSEN,
sidstnævnte Ansvarhavende.
Trykt i C. W. Bærentzens Bogtrykkeri, Nørrevold 78. København K.

Det ny Arbejdsmandsforbund.

Alle Oplysninger om Forbundet, om dets Love, om Regler for Optagelse saavel af Foreninger som af enkelte Medlemmer faas paa følgende Steder: Forbundets Kassererkontor, Stampesgade 7, St. V. Kl. 5—7 Eftermiddag.

St. Hansgade 4, St., Telefon 16,737, hver Form. fra Kl. 9—11, og Onsdag, Fredag og Lørdag fra Kl. 6—9 Aften samt paa Forbundets Kontor Overgade o. V. 28, 2. E., Telefon 29,119y. Hver Søndag Formiddag Kl. 8—12 og foreløbig hver Aften efter Kl. $6^1/_2$.

Hovedbestyrelsen.

Præsten: Det er Forbrydelser, forfærdelige Forbrydelser, for hvilke der er streng Straf i mit Land.

Oru: Straf eller lad være at straffe i dit Land, det bekymrer mig ikke. Men Du skal ikke dømme Europas Sæder efter Otaitis, og følgelig heller ikke Otaitis Sæder efter dit Lands; vi maa have en sikrere Rettesnor, og hvilken skulde det vel være? Kender Du en bedre end d e t f æ l l e s V e l o g d e n e n k e l t e s L y k k e? Nu, saa sig mig da hvorved den Forbrydelse, som Du kalder Blodskam, strider mod disse to Grænser for vore Handlinger? Ven, Du tager fejl, dersom Du tror, at med en en Gang udstedt Lov, et opfundet Smædeord, en fastsat Straf, er alt sagt. Svar mig derfor, hvad forstaar Du ved Blodskam?

Præsten: Ja, ser Du, en der begaar Blodskam ....

Oru: En der begaar Blodskam? .... Er det længe siden din store Arbejder uden Ansigt, uden Hænder og uden Redskaber skabte Verden?

Præsten: Nej. Han skabte kun en Mand og en Kvinde.

Oru: Havde de Børn?

Præsten: Ja, sikkerligen.

Oru: Lad os antage at disse to første Forældre kun fik Døtre, og at Moderen døde før disse, eller at de kun havde Sønner, og at Moderen mistede sin Mand.

Præsten: Du bringer mig i Forlegenhed; men det nytter ikke hvad Du siger, Blodskam er en afskyelig Forbrydelse. Lad os saa tale om noget andet.

Oru: Som Du vil; men jeg tier, indtil Du har sagt mig, hvad den afskyelige Forbrydelse Blodskam er.

Præsten: Lad gaa, jeg indrømmer, at Blodskam maaske ikke krænker noget i Naturen; men er det ikke nok, at den truer det bestaaende Samfund? Hvad vilde der blive af Staten og dens Overhoved, dersom en Nation paa flere Millioner Mennesker kun talte et halvt hundrede virkelige Familiefædre?

Oru: I værste Fald mere Lykke og en Forbrydelse mindre.

Præsten: Da tænker jeg dog, at selv her ligger en Søn sjældent hos sin Moder?

Oru: Ja, med mindre han nærer en saa stor Ærbødighed og Ømhed for hende, at han derover glemmer Forskellen i Alder og foretrækker en Kvinde paa fyrretyve Aar fremfor en ung Pige paa nitten.

Præsten: Og Fædrenes Omgang med deres Døtre?

Oru: Den er ikke synderlig hyppigere, med mindre Datteren er styg og lidet eftertragtet. Hvis Faderen holder af hende, giver han sig af med hende og søger at lægge Grunden til hendes Medgift i Børn.

Præsten: Jeg kan tænke mig, at de Kvinder, hvem Naturen har nægtet Skønhed, har en lidet lykkelig Lod paa Otaiti.

Oru: Det beviser, at Du har ringe Tanker om vore unge Mænds Ædelmodighed.

Præsten: Men Forbindelserne mellem Broder og Søster da, de er sandsynligvis meget almindelige?

Oru: Ja, og meget ynkede.

Præsten: Efter dine Ord at dømme er den Lidenskab, som hos os volder saa mange Forbrydelser og Ulykker, her ganske uskyldig.

Oru: Fremmede! Du tænker daarligt og Du husker daarligt. Du tænker daarligt, thi overalt hvor der er et Forbud, maa nogle føle sig fristede til at gøre det forbudte og ogsaa gøre det. Du husker daarligt, thi Du har glemt, hvad jeg fortalte Dig. Vi har gamle Tøjler, der gaar ud ved Nattetid uden deres sorte Slør og mødes med Mænd, skønt der intet kan opnaas ved deres Samleje; genkendes eller opdages de, er Straffen Forvisning til den nordlige Del af Øen eller Slaveri; tidlig udviklede Piger, som uden deres Forældres Vidende løfter deres hvide Slør til Side, og til dem findes der et sikkert Indelukke i Hytten; unge Mænd, som aflægger deres Bælte før den af Naturen og Loven foreskrevne Tid, og vi dadler deres Forældre; Hustruer, hvem Svangerskabet synes for langvarigt; Hustruer og Piger, der er lidet samvittighedsfulde i at bære deres graa Slør. Men i Virkeligheden lægger vi ikke stor Vægt paa disse Fejl, og Du aner ikke, i hvor høj Grad Tanken om den enkeltes og det fælles Vel, forenet som den i vore Forestillinger er med Tanken om Befolkningsforøgelsen, forbedrer vore Sæder paa dette Omraade.

Præsten: Opstaar der ikke Strid, naar to Mænd fatter Lidenskab for en og samme Kvinde, eller to Hustruer eller to Piger for en og samme Mand?

Oru: Jeg har endnu ikke set fire saadanne Tilfælde; Kvindens eller Mandens Valg afgør alt. Dersom en Mand øvede Vold, vilde det være en alvorlig Forseelse; men der maa klages offentlig, og det er næsten uhørt at en Pige eller en Hustru klager. Det eneste jeg har iagttaget er, at vore Kvinder har mindre Medlidenhed med de stygge Mænd end vore unge Mænd har med de uheldige Kvinder, og det siger vi intet til.

Præsten: Jeg ser, at I kender kun lidt til Skinsyge. Men den ægteskabelige Kærlighed, Fader- og Moderkærligheden, disse saa mægtige og blide Følelser maa enten være sjældne her eller dog temmelig svage?

Oru: Vi har i deres Sted sat en anden Følelse, der er ganske anderledes almindelig, energisk og varig; det er E g e n k æ r l i g h e d e n. Læg Haanden paa Brystet, lad fare de mange store Ord om Dyd, Ord der uden Ophør er paa dine Ledsageres Læber, men ikke bor paa Bunden af deres Hjærter. Sig mig saa om der i noget andet Land findes en Mand, som ikke, naar ikke Skammen holdt ham tilbage, hellere vilde miste sin Hustru end sin Ejendom og et helt Livs Velvære? Vær vis paa, at overalt hvor et Menneske har samme Fordel af at bevare sin Næste som af at bevare sin Seng, sin Sundhed, sin Fred, sin Hytte, sin Høst, sine Marker, der vil han gøre alt det for ham eller hende, som han formaar. Her hos os vædes det lidende Barns Leje med Taarer; hos os glæder man sig over en frugtbar Hustru, en mandbar Pige, en udvokset Knøs; hos os tager man sig af deres Udvikling, fordi deres Bevaring bestandig er en Forøgelse i Ejendom, men Tabet af dem en Formindskelse.

(Fortsættes.)